

[Grethe Philip.]

ministeren, om ministeren kan sige noget om, hvordan den standard fastlægges, og efter hvilke kriterier man agter at fastlægge den i tiden fremover.

Under hensyn til den målsætning, jeg har opstillet, er det naturligvis med meget stor glæde, man kan konstatere, sidst i anmærkningerne til det netop fremsatte finanslovsforslag, at antallet af daginstitutioner er i meget stor vækst. Det nævnes dér, at antallet af vuggestuepladser, der i 1970 ligger på 9.100, i 1972 vil være steget til 12.200, at børnehavempladsantallet vil stige i løbet af den samme årrække fra 53.300 til 69.000, altså en meget betydelig stigning, og at man også ser en betydelig vækst i formidlingen af dagpleje fra 6.400 til 10.100 pladser. Det ser jeg som sagt på med stor glæde.

Men til trods for denne voldsomme stigning er det alligevel sådan, at der er knaphed på pladser i daginstitutioner, og der er en hel del familier, som gerne så deres barn i en daginstitution, der ikke kan få dette ønske opfyldt. Man må altså sige, at det på forskellig måde er en appelsin, der falder ned i forældres turban, når de kan få anbragt deres barn i en daginstitution. Det er så meget mere en appelsin i turbanen, som det også betyder, at husfruen i mange tilfælde får mulighed for at gå ud og tage et erhvervsarbejde og dermed forøge familiens indtægter betydeligt.

Vi har hidtil ladet det offentlige betale den helt overvejende del af udgiften til børneinstitutionspladser, og sådan vil det også fortsætte med at være efter det forslag, der nu er fremsat. Udgiften til en børnehavemplads ligger, så vidt jeg er orienteret, hvis vi tager alt med, i størrelsesordenen ca. 5.000 kr. pr. år. Nu foreligger der forslag om, at forældrenes andel skal forøges med et forholdsvist beskedent tal. Jeg har ikke de helt store betænkeligheder i den anledning. Jeg mener ikke, det kan være ganske urimeligt, at forældrene betaler noget mere ved anbringelse af deres børn i daginstitutioner — for de flestes vedkommende drejer det sig jo

om børneinstitutioner. Jeg siger dette, fordi netop den stærkt øgede vækst af antallet af børnehavempladser har ført til, at folk med middelindtægter eller særdeles gode indtægter nu også har mulighed for at få anbragt deres barn i en børnehave.

Man kan altså sige, at man i øjeblikket giver forældre, der får denne børnehavemplads, en dobbelt fordel, både en ekstra pædagogisk mulighed for barnet, men sandelig også en ekstra gevinst rent økonomisk i deres private økonomi, og jeg tror ikke, det vil vælte nogen af disse familiers økonomi, at de skal betale lidt mere — for de fleste vil det jo kun dreje sig om et beløb på ca. 250 kr. ekstra om året.

Men denne tilslutning sker dog under et væsentligt forbehold, og dette forbehold har også noget at gøre med de tal, som hr. Albertsen tidligere var fremme med i en betydelig højere størrelsesorden end den, jeg har nævnt her. Det er for mig en afgørende betingelse, at vi ændrer på de indtægtsgrænser, der nu gælder for opnåelse af hel friplads eller halv friplads. Det er allerede nævnt, at det er skattepligtige indkomster på henholdsvis 15.000 kr. og 30.000 kr., der er afgørende, og jeg kan tilføje, at disse indtægtsgrænser reguleres med børnetallet. Hvis vi ikke skal give dette forslag en uheldig social slagside, hvad jeg meget nødsiger, mener jeg, at det er absolut nødvendigt, at vi forhøjer disse indtægtsgrænser, og jeg ville være meget glad, om socialministeren ville løfte lidt af sløret for, hvor meget ministeren agter at forhøje indtægtsgrænserne.

Det er også for mig afgørende, at disse indtægtsgrænser bliver noget, der virkelig følges af kommunerne. I det cirkulære, der i øjeblikket er gældende, siges det, at de indtægtsgrænser, der nævnes, bør være dem, der i almindelighed bør følges af kommunerne. Jeg er ikke klar over, i hvilken grad kommunerne rent faktisk følger disse indtægtsgrænser. Jeg beder ikke ministeren om at svare på det her i dag, men jeg synes, det ville være overordentlig ønskeligt, om vi i udvalget kunne få noget at vide om, i hvil-